

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Pars Prima. De Ivrisdictione Et Foro Competenti. Pars Secunda. De Præeinentiis & Præcedentiis

**Luca, Giovanni Battista de
Coloniae Agrippinae, 1691**

Disc. XXXV. Romana Cappellæ, seu præeinentiarum. De jurisdictione Cardinalis Protectoris Cappellæ Sixtinæ in Ecclesia S. Mariæ Majoris quid importet in concursu jurisdictionis competentis Cardinali ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74087](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74087)

consuetudo, nedum ubi contentio est inter privatas, & particulares personas, sed etiam ubi agitur de corporibus polyticis universitatem constituentibus, ut sunt Capitula, Collegia, Civitates, Religiones, cum similibus, quoniam respectu alterius contra quem prætenditur, ratione usus, quaeritum esse jus vel libertatem, reputatur tanquam privativa, & particularis persona, ideoque intrant termini præscriptionis non autem consuetudinibus, bene *Aretin. dicto cons. 23. num. 12. Penia in proximè allegatis decisionibus Add. ad Gregor. dec. 191. & Add. ad decis. 20. lit. A. & lit. C. p. 3. rec. ubi late de hac materia, & de differentiis inter consuetudinem & præscriptionem, ac effectibus, ex una, vel altera resultantibus.*

His positis, quod scilicet in hac facti specie agitur de præscriptione, non autem de consuetudine, quæ dicitur jus non scriptum inductum ex tacito usu illorum, qui facultatem habeant condendi legem contra eos, contra quos illa inducitur, ut *dicta decis. 479. num. 3. p. 3. rec. cum aliis plenè collectis per dictos Adden. ad decis. 20. par. 3. rec. lit. D. num. 28. cum seqq.* quod in præfenti nullatenus dici poterat.

Sequebatur exinde, quod opus erat verificari solita, & necessaria requisita præscriptionis in jurisdictionalibus, seu præeminentialibus, aliisque juribus incorporalibus, & facultativis, Primò scilicet bene concludens, & coarctata probatio negativa circa non usum jurium aliàs competentium, Secundò quod ille cui hæc jura competunt, illa exercere voluerit, Tertiò contradictio ejus contra quem exerceri volebant, & quartò subsequuta patientia cum tempore apto ad præscriptionem, Ac etiam quintò bona fides præscribentis, quoniam cum in juribus incorporalibus non detur possessio vera, & facti, ista requisita stant loco possessionis, sine qua dari non potest præscriptio ex collectis, per *Gabr. de præscript. concl. 1. Rom. decis. 97. decis. 213. n. 4. par. 4. rec. 216. nu. 33. & seqq. par. 7. 254. n. 20. & seqq. p. 10. cum aliis de quibus proximè infra, & sæpius, quia sunt juris principia certa, quoties non concurrat immemorabilis, cujus vigore titulus explicitus de mundo melior allegari potest, ut *decis. 101. num. 8. part. 10. rec. & frequenter.**

Omnia istorum requisitorum justificatio cessare videbatur, Non probabatur enim primò negativa, ut concludenter ab allegante probandum est, excludendo contrariam possibilitatem. *Seraph. dec. 1002. num. 8. Cavaler. decis. 487. num. 2. Otthobon. dec. 185. num. 2. decis. 31. p. 8. rec. & in aliis, de quibus supra, Quinimò constabat de contrario ob continuatos actus jurisdictionales, & præeminentiales per Cardinalem Protectorem in ista Ecclesia exercitos erigendo baldacchinum, ibique sedendo sub throno, aliaque similia faciendo, unde ratione causæ universalis, non probata formiter præscriptione actuum particularium, intrat conservatio jurium in totum ex deductis in *Toletana dis. 1. hoc titul.**

Neque justificabantur alia requisita, præsertim contradictionis factæ Cardinali Titulari pro tempore hæc jura exercere volenti cum subsequuta acquiescentia, & patientia; Et quod magis, cum ex superius dictis, in istis Ecclesiis, Prior seu alter Superior Regularis gerere dicatur vicarias partes ipsius Cardinalis Titularis, qui posita etiam qualitate Ecclesiæ regularis censetur ejus Abbas, & Rector,

Hinc sequitur, quod totum precario, seu Vicario nomine dicti Cardinalis pro tempore gestum est, & consequenter impossibile est dare præscriptionem.

Pleraque alia fundamenta idem doctus Cardinalis cumulabat de impræscriptibilitate superioritatis, & de monstro aliàs dando duorum capitum in uno corpore cum similibus, Sed mihi non videbantur necessaria, cum præmissi videantur proprii, & præcisi termini materiæ; Dicitur autè disceptationes habentur impressæ infra in calce post discursus, ubi de resolutione reservatorum ut supra.

ROMANA CAPPELLÆ SEU PRÆEMINENTIARUM.

PRO
ARCHIPRESBYTERO ET CAPITULO
S. MARIE MAJORIS.

CUM
CARDINALI PROTECTORE
CAPPELLÆ SIXTI, SEU
PRÆSEPE.

Casus disputatus in Congregatione particulari, & resolutus cum temperamento, ut infra.

De jurisdictione Cardinalis Protectoris Cappellæ Sixtinæ in Ecclesia S. Mariæ Majoris quid importet in conursu jurisdictionis competentis Cardinali Archipresbytero ejusdem Ecclesiæ, Et an in functionibus, quæ in Cappella fiunt, præeminentiæ jurisdictionales pertineant ad Protectorem vel ad Archipresbyterum.

S V M M A R I V M.

- 1 Facti series.
- 2 Præeminentia in signum jurisdictionis spectant ad eum qui habet jurisdictionem.
- 3 Præeminentia competentes Ordinario etiam in locis exemptis non competunt in territorio separato.
- 4 Decretum loquens de Cardinalibus Titularibus vel Archipresbyteris Basilicarum non convenit Protectoribus cappellarum.
- 5 Exemptio non facit cessare prerogativam territorii & reverentiam debitam Diocesano.
- 6 Quæ jura competant Ordinario in Ecclesiis Regularium exemptis.
- 7 De distinctione inter exemptionem datam à Papa, & datam ab Ordinario.
- 8 De Decreto ut inferiores Prælati Regulares non possint exercere Pontificalia nisi certis temporibus.
- 9 De materia territorii separati intellectualis, & per fictionem quid operetur.
- 10 In Privilegiis, tantum concessum, quantum scriptum.
- 11 De circumstantiis excludentibus separationem territorii.

12 *Vbi agitur de actibus individuis, ad quem ex pluribus possidentibus idem sum pro communi pertinet eos explicare.*

DISC. XXXV.

Sectus V. Insignem Cappellam à se constructam in Basilica S. Mariæ Majoris, in qua præsepe D. Nostri reposuit, multis ditavit Privilegiis registratis in ejus *Constitutione* 58. præsertim illo amplissimæ exemptionis, tam ejusdem, quam omnium eidem intervenientium, à cujuscumq; etiam ejusdem Basilicæ Archipresbyteri superioritate, & jurisdictione, privativè istam tribuendo Cardinali ejusdem Cappellæ Protectori, quem esse voluit unum de ejus familia & parentela, & in istius defectum antiquiorem Cardinalem Provinciæ Marchiæ, quo etiam deficiente primum Presbyterum; Cum autem per Cæremoniale seu per Decretum Sacræ Congregationis Rituum, statutum esset, in Cappellis seu functionibus Cardinalitibus, quæ fierent in Basilicis, vel in Ecclesiis Titularibus, ad Archipresbyterum, vel respectivè Titulatem spectare jus eundi obviam Cardinalibus Ecclesiam ingredientibus, illoque associandi ad locum sessionis, idemque faciendi in egressu, ac etiam sedendi in ultimo loco cum diverfo habitu, aliæque faciendi ostententia jurisdictionem & præminentiam tanquam in propria Ecclesia; Hinc occasione liquarum functionum, quæ in dicta Cappella fieri solent, præsertim exequiarum *Pu. V.* orta est controversia inter Cardinalem Archipresbyterum & Cardinalem Protectorem, ad quem spectaret dictas functiones respectivè peragere; Et deputata particulari Congregatione, unius Cardinalis, & plurium Prælatorum per *Alexandrum V. II.* post plures disputationes, nulla publicata fuit resolutio; Licet enim illa pro majori parte votorum, aliis descrepantibus, capta esset pro Cardinali Protectore. Attamen facta relatione dicto Pontifici, hic eam non laudando, mandavit occultam teneri, atque interim abstineri à dictis exequiis aliisque functionibus, ut per plures annos servatum fuit, usquequo sublata est controversia occasio cum prudenti temperamento, vel ejusdem Pontificis, vel *Clementis IX.* successoris, quod dictæ exequiæ aliæque functiones Cardinalitæ fierent in Altari majori, undè punctus remansit indecisus, ut hucusque observantia docet.

In disputationibus desuper habitis, præcipuus punctus erat, An exemptio dictæ Cappellæ esset talis, quod constitueret ejus territorium omnino separatum ab illo Basilicæ, ita ut Protector dici posset Prælatum cum omnimoda, in proprio territorio omnino independenti à territorio Basilicæ, ut prætendebant scribentes pro Protectore, Vel e converso importaret simplicem exemptionem loci, vel personarum existentium in alieno territorio, vel Diœcesi, juxta eam generalem exemptionem, quam hodie habent omnia Monasteria seu domus virorum Regularium ac etiam aliqua Monasteria.

2 Primo enim casu, ego & cæteri scribentes pro Archipresbytero & Capitulo illi adhærente advertebamus, generaliter & in abstracto veras esse conclusiones, quæ deducebantur per scribentes in contrarium, quod scilicet cum istæ essent præmi-

Card. de Luca de Jurisd. & foro comp.

nentia competentes ratione jurisdictionis & superioritatis, & in ejus signum, spectare debeant ad eum, penes quem talis jurisdicatio & superioritas est, tanquam illarum causa ad notat. in *cap. si Papa de privil. in sext.* Data enim ista qualitate territorii separati, nullatenus intrant ea, quæ de jure communi statuta habentur super reverentia, seu præminentia debita Ordinario loci, etiam in loco, & à personis exemptis in signum antiquæ superioritatis, seu etiam illius habitualis jurisdictionis, quam in certis casibus, vel de jure communi, vel ex Sac. Concilio Tridentino & Apostolicis Constitutionibus habet quoque cum exemptis, saltem de jure legato, cum hæc omnia cessent dato territorio separato, & qualitate *Nullius*, ubi ipse Prælatum dicitur Ordinarius, ejusque figuram facit ex supra deductis in *Toletana disc. 1.* ac etiam *disc. præced.* & in aliis frequenter.

Negabamus verò applicationem, seu practicabilitatem, etiam si admittenda esset illa impropria & intellectualis territorii separatio, quæ loco undique circumdato firmatur in sepius allegata *Monitio Casinens. dec. 373. par. 11. recent.* à qua scribentes in contrarium torum desumebant, Sive juxta casum Almæ Domus de quo supra in *Lauverana disc. 33.* Tum quia decretum prædictum loquitur solum de Cardinalibus Titularibus, extensum deinde ad trium Basilicarum Archipresbyteros ob ipsarum Basilicarum præminentiam, & consequenter non conveniebat hujusmodi Protectoribus, de quibus non agit, Et ex quo potissimum motivo, ex consilio virorum peritissimorum in cæremoniis & ritibus, Pontifex dictam resolutionem non laudavit; Tum quia præminentia prædicta rectè procederet in ipsamet Cappella e usque ambitu, intram quem restringitur præteritum territorium proprium, & separatum, idèdque practicabile non erat decretum circa occursum Cardinalibus Ecclesiam ingredientibus & respectivè associationem eorundem usque ad ejusdem Ecclesiæ egressum, cum ita esset exercere actus jurisdictionales & præminentiales extra proprium territorium, & in alieno; Restringere autem dictas functiones, occursum vel associationis ad ejusdem Cappellæ cancellos, importat nimiam incongruentiam, cum ita ab ingressu Ecclesiæ usque ad Cappellam, Cardinales remanent abique hujusmodi honorifico tractatu, & sic revera materia erat impracticabilis, quamvis privilegium importaret dictam qualitatem territorii separati.

E converso autem ubi ea cessante, importaret solum exemptionem, firma remanente loci situatione in territorio, tunc certum esse dicebamus, quod præminentia competere Archipresbytero tanquam Ordinario, quoniam exemptio non immutat loci priorem naturam, neque ille definit esse de Diœcesi vel territorio antiqui Ordinarii, qui per eam, amittit quidem exercitium jurisdictionis, & sic prohibetur exercere falcem judicii, & potestatis, non autem amittit ea quæ concernunt honorem, & prærogativam dignitatis, idèdque non prohibetur exercere falcem devotionis & reverentiæ ad *text. in Clement. 2. de privil. ubi Bonifacius in tertio notabilis* & cæteri de quibus bene *Franch. decis. 711. num. 5. cum sequent.* & per totum *Burratt. decis. 321. num. 4. & 5. Gratian. discept. 467. nu. 2. cum sequent. Barbof. de Episcopo alleg. 80. num. 17.* apud quos cæteri, quoniam ut supra dictum est, per exemptionem non dicitur locus extra territorium, &

extrâ jurisdictionem, saltem habitualem Ordinarii, seu Diocesani ad text. in cap. cum Episcopus de off. ordinarii in sexto, ubi Franch. Gemin. & ceteri, Manic. decis. 263. bene Rota decis. 324. num. 1. & sequent. part. 1. recent. & habetur satis frequenter in præcedentibus.

Undè propterea quamvis Ecclesiæ Regularium exemptæ sint à jurisdictione Episcopi seu Ordinarii, attamen hic in eis baldacchinum erigere potest, aliasque præminentias habet, & ubi est præfens, ad ipsum pertinet benedictionem populo impartiri, aliasque pontificales functiones peragere, atque actus præminentiales exercere ex deductis per Barbof. in summa Apostolicarum decis. verbo baldacchinum collectan. 53. Donat. in praxi rerum regul. volum. 1. titul. de exempt. tract. 13. quest. 74. Ventrigl. de jurisdictione Archiepiscopi cap. 22. num. 6. Et quamvis Abbates, alique inferiores Prælati facultatem habeant in eorum Ecclesiis exemptis baldacchinum erigere, & Pontificalia exercere, Nihilominus non conceditur, ipso Episcopo vel Ordinario præfente, cui cendendus est locus in reverentiam prioris subjectionis, ac etiam ratione illius habitualis jurisdictionis, quam ut supra in certis casibus habet, exemptione non obstanti, ut decis. 111. num. 15. cum sequent. part. 5. rec. Granian. discip. 467. cum aliis de quibus supra in Mediolanen. Interdicti disc. 30.

Et quamvis scribentes in contrarium, juxta distinctionem, de qua Achill. decis. 14. de privileg. Pæ. decis. 114. lib. 3. cum aliis plenè deductis per Barbof. de Episcopo alleg. 89. num. 6. dicerent præmissa procedere in ea exemptione, quæ ab ipso Ordinario concessa est, secus autem ubi per Papam, seu aliàs ex legitima præscriptione competit; Nihilominus istud erat æquivocum clarum, cum dicta distinctio procedat in ordine ad eam reverentiam jurisdictionalem, quæ à personis tanquam subditis debetur, secus autem quoad reverentiam honorificam & præminentialem, consistentem præsertim in Pontificalibus functionibus, quæ licet fiant in loco exempto, attamen, ut plurimum, & ut præsertim est illa impertiendi benedictionem sunt in Ordine ad populum, ipsi Ordinario, non autem inferiori Prælati subjectum.

Insihebant etiam scribentes in contrarium in eo assumpto, tanquam satis proximo ad rem, quod licet Ordinarius in Ecclesia exempta erigere possit baldacchinum, aliasque Pontificales functiones peragere, nihilominus id non permittatur in illis temporibus, in quibus ipsis Abbatibus seu Prælatibus inferioribus id concessum est, juxta decretum de quo in dicta Mediolanen. disc. 30. Sed istud pariter erat æquivocum clarum, quoniam ut ibidem advertitur, decretum prædictum, non prodit in gratiam & favorem ipsorum Abbatum seu inferiorum Prælatorum, sed in odium & restrictionem, ut scilicet eam facultatem, quam aliàs ex Privilegiis indefinitam habebant, quando cumque exercibilem, non nisi certis temporibus limitatè exercere possent, E conversò autem facultas Ordinarium resultat de jure ex dispositione Clement. 2. de privileg. ut plenè colligit Ventrigl. dicto cap. 22. nu. 6.

Quatenus igitur pertinet ad dictum punctum territorii separati, quatenus ob amplitudinem verborum dicti privilegii exemptivi, illud improprium, ac intellectuale videretur deduci posse juxta firmata dicta decis. 373. part. 11. recent. (super quo reflectendo ad veritatem, remansi indeterminatus) Attamen hæc est quædam separatio impropria, ita di-

cta, ad explicandam quandam majorem ac ampliorum exemptionem, complexivam etiam illorum casuum, quos aliàs simplex & ordinaria exemptio regulariter non capit, Et sic ut contineat quid plus extraordinarium, & per quandam æquiperationem, Non autem, ut dici possit territorium separatum per veritatem, ita & taliter, quod reputetur Universitas seu corpus stans de per se, tanquam species particularis Diocesis, omninò distinctum ab alia Universalitate seu corpore alterius territorii, quoniam cum Cappella prædicta sit membrum dictæ Basilicæ indivisibile, ejusque pars dicto majori corpori incorporata; ita ut non possit ad dictam Cappellam haberi ingressus, nisi per Ecclesiam, id non est practicabile, cum sit fictio, quæ supplere nec tollere potest hanc veritatem, ideo que applicari non possunt ea quæ in Toletana disc. 1. in Astorcen. & Hyspalem. disc. 7. & 8. & in aliis habentur de territorio verè separato constitutivo de facto unius corporis universalis independentis tanquam unius Diocesis, quæ Nullius dicitur.

Et quamvis in Constitutione Pauli V. super Alma Domo Lauretana detur istud territorium separatum & Nullius in quadam parte magis indivisibili unius Ecclesiæ ut supra in Lauretana disc. 33. Atque recepta sit propositio, Papam posse fictionem assimilare veritati, ita ut quod est fictum habeatur pro vero, Nihilominus ubi veritas per naturam cari non potest, semper erit fictum, assimilatum solum verò, ejusque aliquos effectus habens, non autem verum, per naturam, ita ut regulandum sit in omnibus, prout istud regulandum est.

Ut inter plura similia, exemplificari potest in jure patronatus, quod verè non sit ex causa foundationis & dotationis, sed ex privilegio, per quod disponatur, illud censeri, ac si verè, proprie, realiter, & de facto esset ex fundatione & dotatione, quoniam semper erit ex privilegio, atque qualitas foundationis & dotationis inesse dicitur fictè, & per assimilationem, ita ut operetur aliquid majorem effectum, quam privilegium simplex, non habens dictam amplitudinem, Nunquam verò, ut dicatur quæsitum & competens de justitia ad effectum evitandi reservationes Apostolicas ut in sua materia sub sit. de jure patronatus cum similibus; Multo magis quia in ista Constitutione id non continetur explicitè, ut in præfata Pauli V. super Domo Lauretana, nam in §. 19. agitur solum de exemptione & in §. 23. de jurisdictione data Protectori; in privilegiis autem tantum dicitur concessum, quantum in eis reperitur scriptum, & non ultra, ut dicta decis. 324. num. 5. part. prima rec.

Fortius accedentibus pluribus facti circumstantiis, ultra prædictam inseparabilitatis naturalis, huiusmodi formalem separationem excludentibus, Una scilicet, ob situationem præsepe D. Nostri in ista Cappella; Cum enim illud principaliter pertineat ad ipsam Basilicam, ab eo aliquando nomen desumentem, & nuncupari solitam S. Maria ad præsepe, idcirco prorsus improprium videtur, ut hæc pars dici valeat, verè, & formaliter separata ab ipsa Ecclesia; Et altera, quod in eadem Cappella aservatur sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in Ecclesiis Cathedralibus & Collegiatis aservari solitum, Undè propterea, ipsius Basilicæ Capitulum retinet dictæ cappellæ claves pro Sacramento, ministrando, vel ratione curæ ipsi Basilicæ annexæ, vel ejusdem nomine populo ad eam confluenti, & consequenter impossibile est dare hujusmodi omninò quædam separationem. Et

Et nihilominus, ubi etiam illa saltem intellectu-
liter danda esset, Adhuc tamen ad effectum præsen-
tis quætionis dicebam, pro Archipresbytero pro-
babilis respondendum videri, quoniam hujusmo-
di functiones, occurfus scilicet in ingressu, associa-
tionis in egressu, & assistentiæ, sunt indivisibiles &
communes pro indiviso inter Ecclesiam & cappel-
lam, Unde posita etiam hujusmodi ideali separa-
tione, quodque Archipresbyter, & Protector es-
sent duo Prælati cœquales; quorum unus nullam
dependentiam ab altero haberet, sed quilibet es-
set cum omnimoda in territorio proprio respecti-
vè, Adhuc tamen in istis functionibus, perneceffe
dicendi essent socii, ac facientes actum socialem
seu communem pro indiviso, Quo posito seque-
batur, talem actum ab Archipresbytero explican-
dum esse, quoniam in individuis actibus per unum
tantum explicandis, quamvis jus habituale resideat
penes omnes pro communi possidentes in solidum
juxta ea quæ habentur in *Mutinen. feudorum de
Rangonis sub titul. de feudis disc. 2.* & alibi, Nihilomi-
nus exercitium esse debet, vel penes eum socium,
qui majorem partem habet, vel data æqualitate penes
eum, qui ratione ætatis vel alterius circum-
stantiæ inter eos est dignior, ut habemus de scripturis
seu clayibus conservandis per fratrem majorem,
De actibus Capitularibus explicandis per primam
Dignitatem seu antiquiorè Canonicum, De præ-
minentis univèrsis & individuis competentibus alicui
familie vel generi personarum practicandis cum se-
niore, aut eo qui primogenitus seu domus major
& caput dicitur, cum similibus, Unde propterea
ex hoc saltem motivo, omnium præmissorum conciliativo,
dictæque jurisdictionis ac jurium Protectoris præservativo,
parum probabilis videbatur dicta resolutio, merito per
Alexandrum VII. non approbata, De hujusmodi autem Cappellæ protec-
tione, & cui debeatur, habetur actum hoc eodem libro
in *Romana protectionum sub titul. de præminentibus.*

A N G L O N E N.
C O M P E T E N T I Æ
P R O
E P I S C O P O,
C U M
T R I B U N A L I N U N T I A T U R Æ
N E A P O L I S.

*Casus disputatus in Sac. Congregatione Episcoporum & Regularium, & implicite deci-
sus pro Episcopo.*

De jurisdictione Nuntii Apostolici in Regno Neapolitano cum Regularibus & exemptis tanquam eorum Commissarii Generalis, An ea competat privativè ad Ordinarios locorū in illis casibus, in quibus Ordinarii, exemptione non obstante sunt Regularium & exemptorum iudices competentes.

Card. de Luc. de Jurisd. & foro comp.

S E U M M A R I U M.

- 1 *Acti series.*
- 2 *In quibus casibus procedat delegata Jurisdictio generalis Nuntii in causis Regularium privativè ad Ordinarios.*
- 3 *Nulla datur exemptio adversus forum turbata jurisdictionis.*
- 4 *Quando Ordinarii procedant etiam contra Regulares & exemptos.*

D I S C. XXXVI.

Uemdam Monachum Ordinis Cisterciensis Monasterii S. Mariæ in sagittario Diocesis Anglonen. de facto turbantem jurisdictionem Episcopi, lacerando ejus Edicta, aliosque actus absque dubio turbativos faciendo, Episcopus prædictus, de meo consilio carceravit, quamvis non cum ea arcta custodia & asperitate, quam utpotè loco pœnæ in aliorum exemplum, atque ad hujusmodi exemptorum consuetam petulantiam coercendam, ex dicto consilio facere debuisset; Quare ex parte dicti Religiosi seu ejus Abbatis habitus fuit recursus ad Tribunal Nuntiaturæ Neapolis, à quo prodierunt literæ præceptivæ super dicti Religiosi exarceratione, ejusque consignatione subcollectori Diocetano, sub eo prætextu, quod ipse Nuntius in toto Regno esset Commissarius, & Delegatus Apostolicus Generalis in omnibus causis Regularium, proindeque ad ejus Tribunal ex inconcussa observantia, etiam cum ipsomet Tribunali Curie Archiepiscopalis Neapolis, privativè spectaret cognitio causarum & delictorum, quæ per exemptos & Regulares patrarî contingeret, præsertim extrâ Claustra; Cumque Episcopus, neglecta dicti præcepti executione, recursum habuisset ad Sacram Congregationem Episcoporum & Regularium, quæ juxta stylum audire voluit Nuntium, eidem scribendo pro informatione, cum insertione supplicis libelli ex parte dicti Episcopi porrecti, Nuntius autem visis concludentibus motivis in dicto supplicis libello deductis, dignoscendo talem præensionem non esse sustentabilem, prudenter respondiit, sui Tribunalis privativam jurisdictionem cum Regularibus & exemptis, non capere casus particulares, in quibus, vel de jure, vel ex Sac. Concil. Trid. seu Apostolicis Constitutionibus, Ordinariorū jurisdictio etiam cum exemptis præservata est; Idcirco nulla desuper edita resolutione, ob illius ita cessantem necessitatem, Episcopus intentum obtrinit, dictumque Religiosum post talem carcerationem, quam loco pœnæ cedere posse cepit, suâ auctoritate gratiosè dimisit.

Dicebam igitur in dicto supplici libello pro Episcopo concepto, quod quicquid sit de prædicta generali delegata jurisdictione Nuntii circa causas indifferentes, in quibus specialiter à jure vel Sac. Concil. Trid. aut Apostolicis Constitutionibus provisum non esset, ita ut privativa quam ex observantia dictum Tribunal prætendit, percutiat solùm eam generalem competentiam, quam aliàs locorum Ordinarii, propriis Regularibus superioribus negligentibus haberent, super quo locum veritati relinquebam; Attamen id nullatenus adaptari potest casibus specialibus, in quibus ita expressè provisum sit, ut erat præsertim casus presentis controversiæ, in quo agebatur de competentia ratione propria offensæ, ac turbatæ jurisd. quæ competentia nullam admittit exemptionem, nullumq; privilegium